

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan i Ante Galića, članova vijeća te sudskog savjetnika Tomislava Jukića, zapisničara, u upravnom sporu tužitelja O. i v. d.o.o., Z., zastupanog po opunomoćeniku M. K., odvjetniku iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe I. L., dopisnika lista D. W., D., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 13. veljače 2020.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/19-01/261, urbroj: 401-01/05-19-9 od 19. studenoga 2019.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troška upravnog spora.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika, u točki 1. izreke poništava se rješenje trgovačkog društva O. i v. d.o.o. (ovdje tužitelja), urbroj: 571950 KČ od 24. siječnja 2019. godine. U točki 2. izreke tog rješenja se odobrava zainteresiranoj osobi I. L. pravo na pristup preslici ponude trgovačkog društva K. I. za panoramske PTZ kamere i pripadajuću opremu i usluge. Točkom 3. izreke istog rješenja se odobrava zainteresiranom I. L. pravo na pristup preslikama: zapisnika o otvaranju ponuda za I. i II. krug, na način da se na zapisnicima prekriju nazivi svih ponuditelja osim trgovačkog društva K. I., kao i izvatka iz zapisnika sa 156. sjednice Uprave trgovačkog društva O. i v. d.o.o. na kojoj je donesena odluka o prihvaćanju ponude trgovačkog društva K. I., na način da se na zapisniku prekriju nazivi svih ponuditelja osim trgovačkog društva K. I. U preostalom dijelu se žalba tužitelja odbija, a u točki 4. izreke rješenja se nalaže tužitelju da u roku od 8 dana od pravomoćnosti rješenja omogući I. L. pristup odobrenim informacijama, u skladu s točkom 2. i 3. izreke tog rješenja.

Protiv osporenog rješenja tužitelj je pokrenuo upravni spor pred ovim Sudom tužbom, ustrajući i nadalje na tvrdnji da je prvostupanjskim rješenjem pravilno odbijen zahtjev zainteresiranog I. L., na temelju odredbe članka 23. stavka 5. točke 2., u vezi s člankom 15. stavcima 2., 3. i 4. te u svezi s člankom 16. stavkom 1. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13. i 85/15., dalje: ZPPI).

Tužitelj nastavno u tužbi iscrpno obrazlaže razloge zbog kojih smatra da je u konkretnom slučaju nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešno primijenjeno materijalno pravo, a dodaje i niz razloga kojima upire na povredu postupovnih odredbi.

Posebno ističe da je prethodno odbijanju zahtjeva proveo test razmjernosti, odnosno u svemu postupio upravo u skladu sa svim ovdje mjerodavnim odredbama ZPPI-a.

Smatra da nije bilo potrebno, a niti nužno posebno obrazlagati test razmjernosti, jer je u prvostupanjskom rješenju tužitelj jasno dao razloge na kojima je, po provedenom testu razmjernosti donio odluku kojom je odbio zahtjev.

Tužitelj se osvrće na primjenu pobliže navedenih odredbi Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09., dalje: ZUP), a u svezi primjene tih odredbi pojašnjava koji je opseg ovlasti postupanja tuženika tijekom žalbenog postupka. Posebno daje osvrt na razloge zbog kojih smatra da bi pristup traženim podacima, uzimajući u obzir sve okolnosti konkretnog slučaja, mogao direktno ugroziti gospodarske interese tužitelja, premda ne čini upitnim da je osoba javne vlasti u smislu odredbi ZPPI-a. Dodaje da ima status trgovačkog društva koje se u niti jednom dijelu ne financira javnim sredstvima, već u cijelosti djeluje samostalno i ostvaruje profit na otvorenom tržištu. Dodaje i da je riječ o trgovačkom društvu koje je od strateškog interesa za Republiku Hrvatsku i da bi omogućavanjem pristupa navedenim podacima bilo ugroženo daljnje poslovanje tužitelja ili bi prouzrokovalo poslovanje s gubitcima, a to bi za posljedicu moglo imati da tužitelj kao trgovačko društvo koje uspješno posluje dugi niz godina i ima veći broj zaposlenika, postane teret državnog proračuna, a što svakako ne može biti javni interes.

Nadalje, dodaje i druge razloge zbog kojih smatra da su traženi podaci poslovna tajna, jer se među ostalim odnose i na podatke o visini ponude koja je prihvaćena kao najpovoljnija, a koji su osnovica za izračun cijene koju tužitelj dalje nudi na otvorenom tržištu, odnosno riječ je o ulaznoj cijeni proizvoda koji se dalje nudi na slobodnom tržištu, a davanjem takvih podataka bi se tužitelj nepotrebno izložio konkurentima koji tada mogu napraviti predikciju tužiteljeve cijene prema kupcu, a s obzirom na primjenu sličnih mehanizama formiranja konačne cijene. Time se, smatra tužitelj stavlja u neravnopravan položaj u odnosu na konkurente na tržištu, jer oni nisu dužni dati podatke o ulaznim cijenama, pa se na taj način primorava tužitelj da otkriva važne podatke o svom poslovanju, a što ga dovodi u vrlo nepovoljan položaj.

Dodaje i da je u rješenju kojim je odbio zahtjev zainteresirane osobe jasno obrazložio svoj zaključak o tome da u konkretnom slučaju prevladava potreba zaštite prava na ograničenje u odnosu na javni interes, dok tuženik u prilog tvrdnji da prevladava javni interes, smatra tužitelj nije dao posebne razloge. Dodaje da se navedeno pitanje postojanja javnog interesa nije posebno niti razmatralo, već je smatra tužitelj riječ samo o partikularnom interesu novinara, a u svrhu pisanja članka o navedenoj temi.

Također tužitelj navodi da su i inače upitni razlozi zbog kojih zainteresirana osoba ustraje na traženju niza dokumentacije, uključujući i dostavu ponuda drugih ponuđača i slično, a što svakako ne dokazuje, samo za sebe, da o predmetnom pitanju postoji javni interes, već pojedinačni interes u odnosu na podatke koji se isključivo tiču poslovanja tužitelja. Tužitelj zaključuje da su za razliku od tuženikovih, njegovi razlozi za odbijanje zahtjeva za dostavu traženih informacija (dokumentacije) u cijelosti opravdani i obrazloženi te utemeljeni na gospodarskim interesima tužitelja.

Predlaže da Visoki upravni sud Republike Hrvatske poništi tuženikovo rješenje i naloži tuženiku da tužitelju nadoknadi troškove postupka.

Tuženik u odgovoru na tužbu ističe iscrpne razloge zbog kojih tužbene navode smatra neosnovanim u cijelosti, pri čemu ostaje kod razloga već navedenih u obrazloženju osporenog rješenja. Također daje osvrt i na pojedina stajališta tužitelja iznesena u tužbi, a osobito u odnosu na obrazloženje zaključka koji je tuženik donio po provedenom testu razmjernosti, odnosno zbog čega je zaključio da u odnosu na informacije kojima je omogućio pristup

zainteresiranoj osobi prevladava javni interes. Tuženik se posebno osvrnuo na mjerodavne odredbe ZPPI-a, kojima se propisuju razlozi, odnosno potreba za ograničenje u odnosu na zatražene informacije, smatrajući da se u konkretnoj situaciji ne radi niti o jednom propisanom razlogu koji bi bio osnova za ograničenje prava na pristup zatraženim informacijama, a koji je zainteresiranoj osobi omogućen.

Navodeći te i druge razloge zbog kojih smatra da tužitelj tužbene navode i svoja stajališta nije potkrijepio odgovarajućom argumentacijom, ukazujući i na pobliže navedenu presudu Europskog suda za ljudska prava u kojoj se upravo daje osvrt na slobodu izražavanja, mišljenja, te primanja i širenja informacija od strane medija, predlaže da ovaj Sud odbije tužbeni zahtjev i potvrdi rješenje tuženika.

Zainteresirani I. L. iz D., iako uredno pozvan nije dostavio odgovor na tužbu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

S obzirom da tužitelj osporava samo primjenu prava, a činjenice nisu sporne te kako stranke u tužbi, a niti u odgovoru na tužbu izričito ne zahtijevaju održavanje rasprave, Sud je, konkretni spor riješio bez rasprave na temelju odredbe članka 36. točke 4. ZUS-a.

Iz podataka spisa predmeta, kojim prileži i prvostupanjsko rješenje od 24. siječnja 2019., proizlazi da je zainteresirani, dopisnik lista D. W. (dalje: zainteresirana osoba) podnio zahtjev u kojem traži presliku dokumentacije koja se odnosi na prihvaćanje ponude trgovačkog društva K. I. d.o.o., a koji zahtjev je odbijen pozivom na odredbu članka 23. stavka 5. točke 2., u vezi s člankom 15. stavcima 2., 3. i 4. u vezi s člankom 16. stavkom 1. ZPPI-a.

Odredba članka 15. stavka 2. točka 2. ZPPI-a propisuje da tijela javne vlasti mogu ograničiti pristup informaciji ako je informacija poslovna ili profesionalna tajna, sukladno zakonu, a daljnja odredba članka 16. stavka 1. ZPPI-a, propisuje da je tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji, u primjeni članka 15. stavka 2. ZPPI-a, dužno prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa.

Tuženik je zaključio da je tužitelj propustio obrazložiti razloge koji opravdavaju uskratu pristupa traženim informacijama, a propustio je i provesti test razmjernosti i javnog interesa na način propisan člankom 16. stavkom 2. ZPPI-a. Stoga smatra tuženik da tužitelj kao tijelo javne vlasti u konkretnom slučaju nije valjano obrazložilo razloge zbog kojih zaključuje da prevladava potreba zaštite prava na ograničenje u odnosu na javni interes, a tvrdnju tužitelja da se natječajna dokumentacija prema internim aktima smatra poslovnom tajnom te da bi se omogućavanjem pristupa traženoj informaciji ozbiljno povrijedio interes ugovornih strana, tuženik nije prihvatio kao opravdan razlog. Tuženik smatra da nije riječ o razlozima koji su propisani odredbama ZPPI-a koje daju osnovu da se ograniči pravo na pristup informaciji te da nisu obrazloženi razlozi za zaključak tužitelja da prevladava potreba za ograničenje prava u odnosu na javni interes.

U osvrtu na dane razloge u obrazloženju prvostupanjskog rješenja, tuženik se poziva i na odredbe Zakona o zaštiti tajnosti podataka („Narodne novine“ 108/96.), a koje definiraju koji podaci predstavljaju poslovnu tajnu. Tuženik posebno navodi da je tužitelj trgovačko društvo u vlasništvu Republike Hrvatske, koje u svom poslovanju treba postupati u skladu s pravilima transparentnosti. U konkretnom slučaju da je upravo transparentnost u poslovanju takvog pravnog subjekta od javnog interesa, osobito jer su tražene informacije u svezi postupka javne nabave, a tužitelj navedeni postupak provodi u zakonskom postupku propisanom odredbama Zakona o javnoj nabavi, uvažujući pri tome i sva temeljna načela javne nabave, a među kojima je svakako načelo transparentnosti.

Tuženik dodaje i druge razloge zbog kojih ocjenjuje, a po provedenom testu razmjernosti javnog interesa, da u konkretnom slučaju prevladava javni interes za pristupom

traženim informacijama, koje razloge prihvaća i ovaj Sud. Tvrdnja tužitelja na kojoj temelji zaključak da bi pristup traženim informacijama, u svezi prihvaćanja ponude trgovačkog društva K. I. doveo do štetnih posljedica za interes ugovornih strana, prije svega gospodarski interes, nije valjano argumentirana u smislu odredbi ZPPI-a.

Stoga, razloge koje je tuženik naveo, a na kojima temelji zaključak da u konkretnom slučaju ne postoji razlog za uskratu pristupa informaciji zbog postojanja poslovne tajne, a niti postoje drugi zakonom propisanim razlozi za ograničenje, u odnosu na dio traženih informacija, prihvaća i ovaj Sud u cijelosti. Zbog toga se rješenje tuženika uz dato obrazloženje ne može ocijeniti nezakonitim, budući da je tuženik pravilno primijenio mjerodavno materijalno pravo na pravilno utvrđeno činjenično stanje. Pri tome se tuženik osvrnuo na sve žalbene navode, ocjenjujući žalbu djelomično osnovanom, dok je u preostalom dijelu žalbu odbio te dao razložno i iscrpno obrazloženje na kojem je utemeljio odluku.

S obzirom na naprijed navedeno, ovaj Sud ocjenjuje tužbene navode neosnovanima. Tužitelj ničim nije potkrijepio svoju tvrdnju o postojanju razloga za uskratu tražene informacije, niti je na bilo koji način doveo u pitanje pravilnost zaključka tuženika o prevladavanju javnog interesa u predmetnom slučaju, a koji zaključak je utemeljio na provedenom testu razmjernosti i javnog interesa i potom ocijenio da u ovom slučaju prevladava javni interes, u odnosu na potrebu za ograničenjem prava na pristup traženoj informaciji.

S obzirom na izloženo, neosnovan je i tužbeni navod tužitelja da je ovdje riječ samo o partikularnom interesu pojedinca, odnosno zainteresirane osobe kao korisnika informacije, jer takvu paušalnu tvrdnju tužitelj ničim ne dokazuje, a suprotno proizlazi iz argumentacije koju tuženik daje za svoje zaključke i stajališta.

Slijedom navedenog je trebalo na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

Ovaj Sud je odbio i zahtjev tužitelja za naknadu troška upravnog spora kao neosnovan, a takvu odluku je utemeljio na odredbi članka 79. stavka 4. ZUS-a.

U Zagrebu, 13. veljače 2020.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.